

Вѣрность.

Единъ езически царъ запо-
вѣдалъ да доведатъ при него
единъ добъръ владика и по-
искалъ последниятъ да се от-
рече отъ своята вѣра и да при-
несе жертва на идолитѣ. Но
владиката казалъ:

— Царю и повелителю мой,
това азъ никога нѣма да на-
права!

Тогава разгнѣвениятъ царъ
казалъ:

— Нима не знаешъ, че жи-
вотътъ ти е въ ржцетѣ ми и
че азъ мога да те накажа?

— Знамъ това, — отгово-
рилъ владиката, но позволи
ми да ти разкажа първомъ
нѣщо и да ми отговоришъ на
единъ въпросъ:

— Представи си, че нѣкой
отъ най-вѣрнитѣ ти поданици
е падналъ въ пленъ у твоитѣ
врагове. Тѣ се опитватъ да го
подкупятъ и го направятъ пре-

датель. И ето, понеже твоятъ
поданикъ остава непоколебимо
вѣренъ на тебе, враговетѣ раз-
късватъ всичкитѣ му дрѣхи и
голъ го пропъждатъ да дойде
при тебе. Кажу, царю, когато
ти го водишъ, нима нѣма да
му подаришъ най-хубави дрехи
и нима нѣма да го удостоишъ
съ почести?

Тогава царътъ отговорилъ:

— Разбира се! Но защо ти
разказвашъ това и де е ста-
валъ подобенъ случай?

А добриятъ владика казалъ:

— Послушай, ти можешъ
да ми вземешъ земната дреха,
но азъ имамъ Царъ, който ще
ме облече въ нова . . . Нима
трѣбва да запазя тѣлото си
отъ мъчения и смъртъ, за да
стана измѣнникъ на Бога?

Езическиятъ царъ рекълъ:

— Вѣрви си, азъ ти даря-
вамъ живота!

Псаломъ 123

(отъ св. Царъ Давидъ)

*Ако не бѣше Господъ съ насъ, когато людетѣ се дигнаха
противъ насъ, — живи биха ни погълнали, когато пламна тѣхната
яростъ; води биха ни потопили, потокъ би преминалъ надъ нашата
ша, — бурни води биха преминали надъ нашата душа.*

*Благословенъ Богъ, Който не ни предаде за плячка на тѣх-
нитѣ збѣи. Душата ни се избави, като птица отъ примка на ловци:
примката се скъса и ние се избавихме.*

Нашата помощъ е въ Господа, Който сътвори небето и земята.